

s (transcendentalno) zmožnostjo upodobitvene moči. V pričujočem prispevku bomo poskusili rekonstruirati nekatere ključne poteze Kantovega pojmovanja upodobitvene moči v Dedukcijah A in B iz prve Kritike in nakazati, kako lahko na tej podlagi prispevamo k rešitvi uganke receptivnosti.

Guillaume Sibertin-Blanc

A Sexual Hazard of the Juridical Normativity in Kant's *Doctrine of Right*: On Perversion as a Quasi-Transcendental Condition of Right

Key words: Kant, law and sexuality, conjugal right, ownership, exchange, philosophical anthropology, psychoanalysis

This essay proposes a rereading of the Kantian doctrine of domestic law and conjugal rights. I analyse the textual anomalies released by the introduction of the concept of „*dingliche Art persönlichen Recht*“, disturbing the juridical, anthropological, and metaphysical dichotomy between *Ding* and *Person*, and compelling a series of operations to restore its impossible disjunction, as crucial as it is to articulate the categories of *ownership* and *community*: on the one hand, operations of reciprocal metaphorisation of femininity and animality (and of domesticity and domestication), and on the other hand, operations of the metonymisation of genital and oral objects. I finally try to enlighten how these two attempts to juridicise the sexuality, or to submit its “organs” to the norm of the law, release as well two excessive limits, maybe two traumatic points where the Kantian *jouissance* break through its own philosophical rampart.

Guillaume Sibertin-Blanc

O spolni naključnosti pravne normativnosti pri Kantu: pripombe k perverziji kot kvazitranscendentalnem pogoju pravice

Ključne besede: Kant, pravo in spolnost, zakonsko pravo, lastnina, menjava, filozofska antropologija, psihoanaliza

Pričujoči prispevek ponuja ponovno branje Kantovega nauka o družinskem pravu in zakonskih pravicah. Avtor analizira tekstovne anomalije, kot jih je mogoče razbrati kot posledico vpeljave pojma „*dingliche Art persönlichen Recht*“, ki poruši pravno, antropološko in metafizično dihotomijo med *Ding* in *Person* in, posledično, sproži serijo operacij, ki naj bi obnovile njeno nemožno disjunkcijo, ključno za artikulacijo kategorij *lastnine* in *skupnosti*. Na eni strani gre za operacije vzajemne metaforizacije ženskosti in živalskosti (in s tem družinskega življenja in domestikacije), na drugi za operacije metonimizacije genitalnih in oralnih objektov. V sklepu avtor pokaže, kako ta dva poskusa s pravom urejati spolnost oziroma kako podrediti njegove »organe« pravni normi, proizvedeta dve

enako ekscesivni meji, morda kar travmatični točki, kjer kantovski užitek prebije njegov filozofski branik.

Jan Völker

The *I think* and its imaginary unity

Key words: Kant, Heidegger, Adorno, imagination, unity of the subject

Starting from the question of what it means to read Kant today, the article first considers the transcendental apparatus as causing three problems: that of its change, that of its origin, and that of its unity. The problem of the unity of thought is then referred to the unity of the *I think* in Kant's philosophy, a unity that proves to be the fulfilment of its own imaginary. It is Heidegger who grounds his interpretation of Kant's *Critique of Pure Reason* on the imagination, but he thereby stabilises the *I think* into a moment of being. Adorno then again takes the *I think* to be a figure of being, and loses the instability of the *I think* as a void point in the subject. It is in the moment of these excessive over-interpretations that a moment in Kant can be found that is in itself excessive and unsatisfied.

Jan Völker

Mislim in njegova imaginarna enotnost

Ključne besede: Kant, Heidegger, Adorno, upodobitvena moč, enotnost subjekta

Pričujoči članek, ki ima za svoje izhodišče vprašanje, kaj pomeni Kanta brati danes, vidi v transcendentalnem aparatu vzrok za nastanek treh problemov: problem izvora, problem njegove spremembe in problem njegove enotnosti. Problem enotnosti mišljenja se v pričujočem kontekstu nanaša na enotnost *Mislim* v Kantovi filozofiji, enotnost, za katero se izkaže, da je uresničenje njegovega lastnega imaginarija. Začetnik te interpretacije je Heidegger, ki svojo interpretacijo Kantove *Kritike čiste uma* opre na upodobitveno moč, a s tem stabilizira *Mislim* kot moment biti. Adorno mu v tem sledi, ko *Mislim* obravnava kot figuro biti, s čimer je izgubljena nestabilnost tega *Mislim* kot točke praznine v subjektu. Toda prav v momentu teh pretiranih interpretacij je mogoče v samem Kantu odkriti moment, ki je na sebi čezmeren in nezadovoljiv.